

[Elso-Mærete Ross.]

rådet har sendt to mand til Grækenland for at undersøge bl. a. fangernes forhold. De fik ikke lov til at besøge fangeøerne og heller ikke den berygtede gade Bugolina, hvor sikkerhedstjenestens hovedkvarter findes. Det lyder ikke beroligende. De mange afskedigelser af officerer og professorer og Papadopoulos' manende taler til studenterne om at passe deres studier og ikke blande sig i politik tyder på, at der er modstand mod regimet, selv om den ikke kommer til udtryk i mere organiseret form. Ved regeringen, hvem der får tilladelse til at deltage i den afstemning om den nye forfatning, som nu siges at skulle finde sted i september? Kender man så meget til forfatningsforslaget, at man ved, om personlige frihedsrettigheder er indeholdt i det, og i hvilken grad de eventuelt alligevel kan suspenderes? Både NATO og Europarådet skal støtte demokratiet udadtil og indadtil, men hvor alvorligt tager NATOs og Europarådets medlemmer demokratiet og det, det står for, når de to organisationer reagerer så valent over for egne medlemmer, der ikke respekterer demokratiets bærende ideer?

Der har været talt meget om afspænding i de senere år, og mange opfatter allerede den relative ro, der er mellem øst og vest i Europa, som afspænding. Andre mener, at den skillelinje, som jerntæppet i Europa er, en dag må forsvinde, og betegner initiativer i den retning som afspænding. Der er ikke tvivl om, at det øgede samkvem på handelens, turismens og det kulturelle område på bilateral basis er med til at gennembulle jerntæppet. Den tyske Forbundsregerings diplomatiske forbindelser med Jugoslavien og Rumænien går i samme retning. Når mere normale relationer til andre østeuropæiske lande endnu ikke er lykkedes for forbundsrepublikken, skyldes det ikke manglende interesse og vilje fra tysk side, men fra modpartens side. Jeg synes, den udvikling, der er sket fra Vesttysklands side, er meget positiv, og jeg håber, det vil lykkes at udbygge endnu flere forbindelser.

Inden for NATO har man gennem Harmeludvalget foretaget undersøgelser også af, hvordan NATO på det politiske plan kunne virke i afspændingens interesse. I det

radikale venstre er vi tilfreds med, at Harmelundersøgelserne er kommet i gang, men beklager, at resultaterne endnu kun yderst sparsomt har været tilgængelige.

I tiltrædelseserklæringen sagde statsministeren, at regeringen ville virke for, at der inden for NATO føres en aktiv afspændingspolitik. Statsministeren nævnte også, at der siden NATO-traktatens indgåelse har fundet forskydninger sted i de internationale forhold. På grundlag af disse to udtalelser vil jeg gerne spørge, om regeringen mener, at der var mulighed for i et NATO-ministerrådsmøde at foreslå, at NATO-landene i fællesskab tog deres målsætning angående Tyskland op til drøftelse og eventuel revision.

Alle 15 NATO-lande har, da Vesttyskland blev optaget i NATO, gennem deres underskrift forpligtet sig til at betragte forbundsrepublikken som den, der alene er berettiget til at tale som repræsentant for det tyske folk i internationale forhold, og har sat sig som deres fundamentale mål at opnå et fuldstændig frit og forenet Tyskland. Der kunne vel være grund til at spørge, om den målsætning, NATO-landene satte sig for 14 år siden, fortsat er en rimelig målsætning, og om der ikke i den mellem-liggende tid er sket ændringer på det internationale område, som gør det nødvendigt at analysere og vurdere de indtrufne forandringer og se, om det stadig er den målsætning, man først og fremmest vil satse på. Begrundelsen for at betragte forbundsrepublikken som den, der alene var berettiget til at tale på hele det tyske folks vegne, var, at kun forbundsrepublikken havde en regering, der var fremstået af det, vi i den vestlige verden betragter som frie valg. Vi mener stadig, at den øst-tyske regering ikke er fremstået af frie valg; men det er måske alligevel tvivlsomt, om man stadig skal fastholde, at forbundsrepublikken af den grund har enerepræsentationsret også for den anden del af Tyskland — eller om man måske kunne finde en anden formulering. At DDR eksisterer som en realitet, som en stat, giver efterhånden flere ledende tyske politikere udtryk for. Wilhelm Wolfgang Schütz skal ifølge Politiken den 7. december 1967 have skrevet i et memorandum, at Tyskland af 1937 er et historisk begreb, der eksisterer